

FED 2023/67

Indien een bestuurder op grond van artikel 36 IW wordt aangesproken voor niet-betaalde naheffingen terwijl deze bestuurder al met de curator een schikking heeft bereikt, kan onder omstandigheden deze aansprakelijkheidsbeschikking in strijd zijn met beginselen van behoorlijk bestuur. Of dit het geval is hangt mede af van de vraag of de aansprakelijkstelling de bestuurder een nadeel toebrengt dat de Ontvanger conform de Leidraad had dienen te vermijden.

HR 14-04-2023, ECLI:NL:HR:2023:563, m.nt. mr. dr. J.A.Booij

Instantie	Hoge Raad
Datum	14 april 2023
Magistraten	Mrs. Van Hilten, Fierstra, Wortel, Boerlage, Van Eijsden
Zaaknummer	20/02401
Noot	mr. dr. J.A.Booij
JCDI	JCDI:ADS703098:1
Vakgebied(en)	Invordering / Aansprakelijkheid Fiscaal bestuursrecht / Standpuntbepaling Fiscaal procesrecht / Algemeen
Brondocumenten	ECLI:NL:HR:2023:563, Uitspraak, Hoge Raad, 14-04-2023 Beroepschrift, Hoge Raad, 29-05-2021 Beroepschrift, Hoge Raad, 28-05-2021 ECLI:NL:PHR:2021:527, Conclusie, Hoge Raad (Advocaat-Generaal), 28-05-2021
Wetgeving	Art. 36 IW; art.36.1 Leidraad Invordering; art. 2:248 BW

Essentie

Indien een bestuurder op grond van artikel 36 IW wordt aangesproken voor niet-betaalde naheffingen terwijl deze bestuurder al met de curator een schikking heeft bereikt, kan onder omstandigheden deze aansprakelijkheidsbeschikking in strijd zijn met beginselen van behoorlijk bestuur. Of dit het geval is hangt mede af van de vraag of de aansprakelijkstelling de bestuurder een nadeel toebrengt dat de Ontvanger conform de Leidraad had dienen te vermijden.

Samenvatting

Het Hof heeft geoordeeld dat de Ontvanger, die van de faillissementen op de hoogte is gebracht en ook de in geding zijnde naheffingsaanslagen als vorderingen heeft ingebracht, na de aansprakelijkstelling door de curator niet nog het recht heeft belanghebbende aansprakelijk te stellen wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur.

Indien het Hof met dit oordeel heeft bedoeld tot uitdrukking te brengen dat artikel 36.1 van de Leidraad eraan

in de weg staat dat de Ontvanger belanghebbende op grond van artikel 36 IW aansprakelijk stelt vanwege het enkele feit dat hij al aansprakelijk is gesteld door de curator, getuigt dit oordeel volgens de Hoge Raad van een onjuiste rechtsopvatting.

Indien het Hof is uitgegaan van de juiste rechtsopvatting, heeft het zijn oordeel volgens de Hoge Raad onvoldoende gemotiveerd. De zaak wordt verwezen naar Gerechtshof Amsterdam.

Uitspraak

Het geschil betreft de ten aanzien van belanghebbende gegeven beschikkingen tot aansprakelijkstelling voor van [A] B.V. en [B] B.V. nageheven loonheffingen, terwijl belanghebbende als bestuurder reeds ter voorkoming van aansprakelijkstelling een schikking heeft getroffen met de curator in faillissement van beide vennootschappen.

OP HET BEROEP IN CASSATIE VAN DE STAATSSECRETARIS OVERWEEGT DE HOGE RAAD:

3.2.3

Het Hof heeft geoordeeld dat de door de curator met belanghebbende gesloten overeenkomst het gevolg is van een aansprakelijkstellingsactie door de curator. Met dat oordeel heeft het Hof kennelijk tot uitdrukking gebracht dat de curator met de hiervoor in 2.2 respectievelijk 2.3 bedoelde brief en conceptdagvaarding belanghebbende aansprakelijk heeft gesteld vanwege diens kennelijk onbehoorlijke bestuur van de vennootschappen, en dat belanghebbende die brief en die conceptdagvaarding ook als zodanig heeft opgevat. Aldus verstaan heeft het Hof hetgeen hiervoor in 3.2.2 is overwogen, niet miskend. Dat oordeel kan, als verweven met waarderingen van feitelijke aard, voor het overige in cassatie niet op juistheid worden getoetst. Het is ook niet onbegrijpelijk of onvoldoende gemotiveerd. Het Hof is dan ook terecht ervan uitgegaan dat in het onderhavige geval zowel een aansprakelijkstelling door de curator als een aansprakelijkstelling door de Ontvanger aan de orde is. Het middel faalt.

3.3

De middelen I en II gaan ervan uit dat zich hier een situatie voordoet waarop artikel 36.1 van de Leidraad ziet. Voor dat geval bestrijden de middelen het oordeel van het Hof dat toepassing van dat artikel ertoe leidt dat de Ontvanger niet meer het recht heeft belanghebbende op grond van artikel 36 van de Wet aansprakelijk te stellen. Volgens middel I heeft het Hof met dat oordeel miskend dat toepassing van artikel 36.1 van de Leidraad niet in alle gevallen zonder meer tot gevolg heeft dat de ontvanger zijn recht de bestuurder(s) van de gefailleerde rechtspersoon aansprakelijk te stellen, moet opgeven. Het middel betoogt dat de tekst van die bepaling niet méér behelst dan een streven naar het voorkomen van aansprakelijkstelling door zowel de curator als de ontvanger, en dat ook in de parlementaire geschiedenis nadrukkelijk rekening is gehouden met de mogelijkheid van een gelijktijdige toepassing van de aansprakelijkheidsbepalingen van artikel 36 van de Wet en artikel 2:248 BW. De juiste rechtsopvatting houdt volgens middel II in dat artikel 36.1 van de Leidraad niet tot gevolg heeft dat in geval van samenloop van de bestuurdersaansprakelijkheid op grond van de WBA en de WBF de ontvanger zijn recht de bestuurder(s) van de gefailleerde rechtspersoon aansprakelijk te stellen zonder meer moet opgeven, maar dat dit afhankelijk is van de omstandigheden van het geval. Voor het geval het Hof is uitgegaan van die opvatting, betoogt middel II dat het oordeel van het Hof dat in deze zaak de Ontvanger op grond van de omstandigheden van het geval dat recht had moeten opgeven, onbegrijpelijk is.

3.4.1

Het voorschrift van artikel 36.1, derde alinea, van de Leidraad - dat de ontvanger, indien hij voornemens is de bestuurder(s) van een gefailleerde rechtspersoon aansprakelijk te stellen, contact opneemt met de curator - strekt ertoe te voorkomen dat de bestuurder van de gefailleerde rechtspersoon door zowel de curator als de ontvanger aansprakelijk wordt gesteld.^[4.] In overeenstemming met de strekking van dit voorschrift moet worden aangenomen dat het niet alleen betrekking heeft op de situatie waarin de ontvanger daadwerkelijk het voornemen heeft opgevat om een (gewezen) bestuurder aansprakelijk te stellen, maar ook op de situatie waarin de ontvanger kennis heeft genomen van het faillissement van de rechtspersoon en redelijkerwijs moet onderkennen dat er voldoende aanknopingspunten zijn om aansprakelijkstelling van een (gewezen) bestuurder te overwegen. Ook in dat geval is de ontvanger gehouden tijdig contact op te nemen met de curator om te overleggen wie tot aansprakelijkstelling zal overgaan.

3.4.2

Indien de ontvanger op grond van artikel 36.1, derde alinea, van de Leidraad gehouden is contact op te nemen met de curator, maar de ontvanger dit nalaat, kunnen de omstandigheden van het geval meebrengen dat zijn daarop volgende beschikking tot aansprakelijkstelling in strijd is met algemene beginselen van behoorlijk bestuur. In dit verband zal moeten worden beoordeeld of deze aansprakelijkstelling de (gewezen) bestuurder een nadeel toebrengt dat de ontvanger in overeenstemming met de strekking van artikel 36.1 van de Leidraad had behoren te vermijden.

3.5.1

Het Hof heeft geoordeeld dat de Ontvanger, die van de faillissementen op de hoogte is gebracht en ook de in geding zijnde naheffingsaanslagen als vorderingen heeft ingebracht, na de aansprakelijkstelling door de curator niet nog het recht heeft belanghebbende aansprakelijk te stellen wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur. Indien het Hof met dit oordeel heeft bedoeld tot uitdrukking te brengen dat artikel 36.1 van de Leidraad eraan in de weg staat dat de Ontvanger belanghebbende op grond van artikel 36 van de Wet aansprakelijk stelt vanwege het enkele feit dat hij al aansprakelijk is gesteld door de curator, getuigt dit oordeel - gelet op hetgeen hiervoor in 3.4.2 is overwogen - van een onjuiste rechtsopvatting. Indien het Hof is uitgegaan van de juiste rechtsopvatting, heeft het zijn oordeel onvoldoende gemotiveerd. Uit de uitspraak van het Hof kan namelijk niet worden afgeleid op grond van welke omstandigheden de Ontvanger na kennisneming van de faillissementen van de vennootschappen redelijkerwijs had moeten onderkennen dat er voldoende aanknopingspunten waren om aansprakelijkstelling van belanghebbende te overwegen. Evenmin kan uit de bestreden uitspraak worden afgeleid welke omstandigheden van het geval volgens het Hof meebrengen dat de Ontvanger door belanghebbende op grond van artikel 36 van de Wet aansprakelijk te stellen zonder overleg te hebben gehad met de curator, in strijd heeft gehandeld met een of meer algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

3.5.2

Gelet op hetgeen hiervoor in 3.5.1 is overwogen, slagen de middelen I en II.

4. Beoordeling van het in het incidentele beroep voorgestelde middel

De klachten kunnen niet tot cassatie leiden. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81, lid 1, van de Wet op de rechterlijke organisatie).

5. Slotsom

Gelet op hetgeen hiervoor in 3.5.2 is overwogen, kan de uitspraak van het Hof niet in stand blijven. Verwijzing moet volgen.

6. Proceskosten

De Hoge Raad ziet geen aanleiding voor een veroordeling in de proceskosten.

7. Beslissing

De Hoge Raad:

- verklaart het principale beroep in cassatie van de Staatssecretaris van Financiën gegrond,
- verklaart het incidentele beroep in cassatie van belanghebbende ongegrond, en
- verwijst het geding naar het Gerechtshof Amsterdam ter verdere behandeling en beslissing van de zaak met inachtneming van dit arrest.

Noot

Auteur: mr. dr. J.A.Booij

Dit arrest betreft een belangwekkende zaak over samenloop van de bestuurdersaansprakelijkheid bij faillissement (artikel 2:248 BW) en de bestuurdersaansprakelijkheid op grond van artikel 36 Invorderingswet (hierna: IW).

Belanghebbende is bestuurder van twee vennootschappen die in 2013 failliet zijn gegaan.

De curator heeft belanghebbende verweten dat hij zijn taak als bestuurder onbehoorlijk heeft vervuld en dat dit een belangrijke oorzaak is van de faillissementen. Daarom heeft de curator belanghebbende gehouden geacht tot schadevergoeding jegens de boedel. Tot een civiele procedure daarover is het niet gekomen, omdat de curator met belanghebbende, als bestuurder van beide vennootschappen, een vaststellingsovereenkomst heeft gesloten die behelst dat de curator van verdere aansprakelijkstelling afziet tegen betaling door belanghebbende van € 31.000 aan de boedels. Dit bedrag heeft belanghebbende betaald.

Na afwikkeling en beëindiging van de faillissementen heeft de Ontvanger in 2017 een onderzoek ingesteld naar de aansprakelijkheid van belanghebbende als bestuurder op grond van artikel 36 IW voor de onbetaald gebleven naheffingsaanslagen. Daarop heeft de Ontvanger belanghebbende wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur aansprakelijk gesteld voor de naheffingsaanslagen tot bedragen van € 35.713 en € 31.185.

Belanghebbende heeft zich op het standpunt gesteld dat de door hem eerder met de curator gesloten vaststellingsovereenkomst eraan in de weg staat dat de Ontvanger hem nadien op zijn beurt ook aansprakelijk kan stellen wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur. Daartoe heeft belanghebbende zich met name beroepen op artikel 36.1 van de Leidraad Invordering:

“Als een rechtspersoon waarop dit artikel van toepassing is, faillieert en de ontvanger is voornemens de bestuurder(s) van de gefailleerde rechtspersoon aansprakelijk te stellen, neemt hij contact op met de curator om te overleggen over de vraag wie tot aansprakelijkstelling zal overgaan. Aansprakelijkstelling door de curator geniet de voorkeur, tenzij blijkt dat de bewijspositie van de ontvanger sterker is.”

Het Hof heeft dat standpunt van belanghebbende onderschreven. Volgens het Hof geldt dat, gelet op de duidelijke tekst van artikel 36.1 van de Leidraad, de Ontvanger, die van de faillissementen op de hoogte is gebracht en ook de in geding zijnde naheffingsaanslagen als vorderingen heeft ingebracht, niet nog het recht heeft ook zelf nog belanghebbende aansprakelijk te stellen voor het als bestuurder onbehoorlijk handelen. De

staatssecretaris is in cassatie gegaan, en belanghebbende heeft ook een incidenteel cassatieberoep ingediend. Dit laatste incidentele cassatieberoep laat ik in deze noot onbesproken.

Het gaat in deze zaak om de vraag of er al dan niet sprake is geweest van een ongeoorloofde samenloop van aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW en artikel 36 IW, op grond waarvan de Ontvanger niet meer tot aansprakelijkstelling zou kunnen overgaan.

In cassatie beoordeelt de Hoge Raad eerst het derde cassatiemiddel. Dit middel bestrijdt het oordeel van het Hof dat belanghebbende door de curator op grond van de Wet Bestuurdersaansprakelijkheid bij Faillissement (hierna: de WBF) aansprakelijk is gesteld. Van samenloop van de bestuurdersaansprakelijkheid op grond van de Wet bestuurdersaansprakelijkheid (hierna: de WBA) en de WBF zoals bedoeld in artikel 36.1 van de Leidraad is dan ook geen sprake, aldus het middel. In artikel 36.1 van de Leidraad Invordering is bepaald dat als een rechtspersoon waarop dat artikel van toepassing is, faillieert en de Ontvanger voornemens is de bestuurder(s) van de gefailleerde rechtspersoon aansprakelijk te stellen, hij contact opneemt met de curator om te overleggen over de vraag wie tot aansprakelijkstelling zal overgaan. In die gevallen moet volgens deze bepaling ernaar worden gestreefd om slechts één van de regelingen toe te passen. Aansprakelijkstelling door de curator geniet volgens die bepaling de voorkeur, tenzij blijkt dat de bewijspositie van de Ontvanger sterker is.

De vraag is vervolgens of de curator in dit geval de bestuurder buiten rechte aansprakelijk heeft gesteld. Dit moet volgens de Hoge Raad aan de hand van alle omstandigheden van het geval worden beoordeeld. Vervolgens constateert de Hoge Raad dat het Hof deze rechtsregel niet heeft miskend en dat dat oordeel als verweven met waarderingen van feitelijke aard voor het overige niet op juistheid kan worden getoetst. Het Hof is dan ook terecht ervan uitgegaan dat in het onderhavige geval zowel een aansprakelijkstelling door de curator als een aansprakelijkstelling door de Ontvanger aan de orde is. Het middel faalt daarom.

De Hoge Raad heeft hiermee een verduidelijking aangebracht in de discussie wanneer wel of niet sprake kan zijn van een samenloop tussen de WBA en de WBF. Als de curator op een wijze zoals in deze casus is gebeurd heeft gedreigd met aansprakelijkstelling en dit leidt tot een schikking, dan wordt dat dus gezien als een feitelijke aansprakelijkstelling en zou artikel 36.1 Leidraad Invordering kunnen worden toegepast.

De middelen I en II gaan ervan uit dat zich hier een situatie voordoet waarop artikel 36.1 van de Leidraad ziet. Dit is de reden dat de Hoge Raad eerst het derde middel heeft behandeld. Zou de uitkomst immers zijn dat er geen sprake is van samenloop, dan zouden de eerste twee middelen niet meer hoeven te worden besproken. De middelen bestrijden het oordeel van het Hof dat toepassing van dat artikel ertoe leidt dat de Ontvanger niet meer het recht heeft belanghebbende op grond van artikel 36 IW aansprakelijk te stellen.

Het eerste middel van de staatssecretaris behelst dat het Hof ten onrechte heeft geoordeeld dat de Ontvanger niet nog het recht heeft belanghebbende aansprakelijk te stellen voor het als bestuurder onbehoorlijk handelen, nu de curator belanghebbende al wegens onbehoorlijk bestuur in een aansprakelijkheidsprocedure heeft betrokken. Volgens de A-G heeft het Hof dat niet in het algemeen zo gesteld, zodat dit middel berust op een onjuiste lezing van de Hofuitspraak en daarmee faalt. De Hoge Raad ziet dit anders. Ik kom daar hieronder op terug omdat de Hoge Raad de middelen I en II samen beoordeelt.

In het tweede middel wordt opgekomen tegen de hier door het Hof gemaakte afwegingen om samenloop in casu ongeoorloofd te achten. De A-G merkt op dat het Hof terecht is uitgegaan van de schikking zoals die tot stand gekomen is tussen de curator en belanghebbende, als bestuurder. Tijdens de faillissementen heeft de Ontvanger niet van zich laten horen en heeft rechtsmiddelen om op te komen tegen de (voorgenomen) vaststellingsovereenkomst ongebruikt voorbij laten gaan. In de onderhavige procedure kan daarover volgens de A-G niet meer worden geklaagd. De door het Hof in het kader van de beoordeling als ongeoorloofde samenloop gemaakte afwegingen, acht de A-G niet onbegrijpelijk. De Hoge Raad denkt daar anders over.

Het Hof heeft geoordeeld dat de Ontvanger, die van de faillissementen op de hoogte is gebracht en ook de in geding zijnde naheffingsaanslagen als vorderingen heeft ingebracht, na de aansprakelijkstelling door de curator niet nog het recht heeft belanghebbende aansprakelijk te stellen wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur. Dat is volgens de Hoge Raad te kort door de bocht.

De Hoge Raad toetst dit oordeel aan de rechtsregel die hij heeft verwoord in paragraaf 3.4.2:

“Indien de ontvanger op grond van artikel 36.1, derde alinea, van de Leidraad gehouden is contact op te nemen met de curator, maar de ontvanger dit nalaat, kunnen de omstandigheden van het geval meebrengen dat zijn daarop volgende beschikking tot aansprakelijkstelling in strijd is met algemene beginselen van behoorlijk bestuur. In dit verband zal moeten worden beoordeeld of deze aansprakelijkstelling de (gewezen) bestuurder een nadeel toebrengt dat de ontvanger in overeenstemming met de strekking van artikel 36.1 van de Leidraad had behoren te vermijden.”

De Hoge Raad impliceert aldus dat de middelen zouden hebben kunnen slagen als het Hof zou hebben vastgelegd dat de aansprakelijkstelling door de Ontvanger in strijd is met algemene beginselen van behoorlijk bestuur en dat daardoor aan de bestuurder een nadeel is toegebracht dat de Ontvanger conform art 36.1 van de Leidraad had moeten vermijden. Afhankelijk van de interpretatie van hetgeen het Hof heeft geoordeeld, komt de Hoge Raad tot de conclusie dat ofwel sprake is van een onjuiste rechtsopvatting, dan wel sprake is van een onjuiste motivering. Uit de bestreden uitspraak kan volgens de Hoge Raad ook niet worden afgeleid welke omstandigheden van het geval volgens het Hof meebrengen dat de Ontvanger door belanghebbende op grond van artikel 36 IW aansprakelijk te stellen zonder overleg te hebben gehad met de curator, in strijd heeft gehandeld met een of meer algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het verwijzingshof moet dus vaststellen of gezien de omstandigheid dat de Ontvanger heeft nagelaten contact te zoeken met de curator, de beschikking aansprakelijkheid in strijd is met algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Nog enkele observaties van mijn kant.

1. De wet voorziet niet in een samenloopregeling. In beginsel kan de Ontvanger dus gewoon ook nog een keer zelf tot aansprakelijkstelling overgaan (zie CRvB 13 januari 2005, 03/435/CSV).
2. Het beleid in de Leidraad is erop gericht om deze samenloop zoveel mogelijk te voorkomen, maar deze wordt dus niet verboden. De Ontvanger moet bij een dergelijke samenloop contact opnemen met de curator en het beleid is erop gericht om zoveel mogelijk maar een van deze regelingen toe te passen.
3. Een bestuurder die onderhandelt over een schikking met een curator, moet er dus rekening mee houden dat hij later nogmaals voor niet-betaalde belastingschulden aansprakelijk kan worden gesteld. Ik kan mij voorstellen dat als bestuurders zich dit realiseren, ze als voorwaarde zullen stellen dat tegelijkertijd ook met de Ontvanger wordt gesproken, met als doel om mogelijke dubbele aansprakelijkheid te voorkomen. Dat lijkt mij overigens geheel in de lijn met de bedoeling van artikel 36.1 van de Leidraad. Een driepartijenovereenkomst ligt dan in de rede.
4. Kennelijk was de boedel in dit geval niet toereikend om zelfs preferente schuldeisers niet te voldoen. Maar wat als er nog wel iets voor de Belastingdienst overschiet? Welk deel daarvan zou dan aan niet-betaalde OB/LB kunnen worden toegerekend en zouden dus de belastingschuld waarvoor aansprakelijkheid geldt, verminderen? Dit is vermoedelijk lastig vast te stellen. Dit doet zich in deze situatie niet voor. Voor zover ik weet hebben rechtelijke instanties zich nog niet hierover gebogen.
5. Bestuurders die in deze situatie terecht komen en zich goed laten voorlichten, kunnen de curator te slim af zijn, door eerst een deal met de Ontvanger te sluiten en tot betaling van (een deel van) de preferente belastingschuld over te gaan. Ze worden dan gesubrogeerd in het voorrecht van de fiscus (artikel 57 IW). Daardoor heeft de bestuurder een preferente vordering op de boedel. Mocht er enige baten zijn in het faillissement, dan zal de bestuurder een van de eersten zijn om betaald te krijgen. Mocht er dan nog steeds een boedeltekort zijn, dan kan natuurlijk niet worden uitgesloten dat de curator de bestuurder toch nog op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk kan stellen.
6. Uit de stukken leid ik af dat de aansprakelijkstelling van artikel 36 IW is gebaseerd op een zogenoemde niet-melding. Kennelijk heeft de bestuurder de betalingsonmacht niet of niet op tijd aan de Ontvanger gemeld. Dit leidt tot aansprakelijkheid, tenzij de bestuurder bewijst dat de niet-melding niet aan hem te wijten is en de niet betaling niet te wijten is aan zijn kennelijk onbehoorlijk bestuur. Een hele zware

bewijslast, waar de meeste bestuurders niet aan kunnen voldoen. Voor de Ontvanger een eenvoudige manier om effectief een bestuurder aansprakelijk te stellen, zelf als er geen sprake zou zijn van kennelijk onbehoorlijk bestuur. Op deze meldingsregeling is daarom sowieso al veel kritiek. Zeker in deze tijd waarin aandacht voor de toepassing van het evenredigheidsbeginsel is toegenomen, zou het goed zijn als de wetgever nog eens kritisch kijkt naar deze regeling.

7. Maar waarom heeft de Ontvanger met aansprakelijkstelling gewacht tot na het einde van de faillissementen? Ja, de Ontvanger heeft in beginsel vijf jaar (invorderingstermijn) om tot aansprakelijkheid over te gaan en dit was (net) binnen de termijn van vijf jaar, maar de belanghebbende is vermoedelijk door deze handelwijze wel benadeeld. Als de Ontvanger direct in 2013 al tot aansprakelijkstelling zou zijn overgegaan, zou dit niet hebben gekund zonder overleg met de curator. De samenloopregeling was dan in ieder geval wel van toepassing geweest. Dan had de Ontvanger contact moeten opnemen met de curator conform art. 36.1 Leidraad en had de bestuurder op dat moment al kunnen weten of hij ook door de Ontvanger aansprakelijk gesteld zou worden. Ik kan mij voorstellen dat dit de inhoud van een schikking of het tot stand komen daarvan beïnvloedt. De vraag is of deze handelwijze van de Ontvanger in dit geval wel de toets van zorgvuldigheid doorstaat (of daarmee andere beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden). Deze vraag zal in de verwijzingsprocedure aan de orde komen.
8. Ik lees dat de bestuurder kennelijk woonachtig is in België. Dat zorgt voor nog een andere discussie: op welke wijze kan de aansprakelijkheidsschuld (als die er volgens het verwijzingshof is) in België worden ingevorderd? Naar mijn mening is niet zeker of de Invorderingsrichtlijn2010/24/EU van toepassing is op aansprakelijkheidsschulden.
9. Tenslotte, naar aanleiding van dit arrest wil ik toch pleiten voor een heldere wettelijke regeling: Als de curator een schikking wenst te bereiken met de bestuurder in verband met verondersteld kennelijk onbehoorlijk bestuur en er onbetaalde belastingschulden zijn, dan zou in alle gevallen de Ontvanger erbij betrokken dienen te worden, zodat de bestuurder weet waar hij aan toe is en hij zijn verdediging adequaat kan voeren.

Voetnoten

[4.] Vgl. HR 28 februari 2014, ECLI:NL:HR:2014:419, rechtsoverweging 3.5.2.